

Když se roku 992 vracel biskup Vojtěch z Říma do Prahy, zabloudil v hlubokých lesích nad osamělým Kínovým dvorem, pozdějším Kounovem. Několik dní se marně pokoušel najít cestu ven, až přišel na lesní mýtinu, kde pod stromy seděli zkroušení pastýři, zmořeni strašlivým horkem, které už měsíce mořilo lidi i zvířata. Biskup požádal pastýře, aby mu ukázali cestu ku Praze a vyvedli jej z lesa. Ještě, než se Vojtěch s pastýři rozloučil, poprosil o kll vody, aby uhasil žízeň. Dřbány pastýři však byly už prázdné, a tak ukázali vzhuru do kamenité stráně, kde byla jediná studánka v okolí. U ní však Vojtěch místo čistého pramene našel jen louži bahnilé vody, špatné k pití. Pastýři jen mlčky vzhledli k vyprahlému nebi. Biskup dojatý smutným pohledem ubohých lidí, vystoupil na blížký kámen, sepsal ruce k modlitbě a prosil o déšť. Brzy v dále zahřmělo, nebe polemnělo těžkými mraky a dolů se v dlouhých provarcích spustil životodárný déšť. Od té doby vděční lidé putovali na místo, kde biskup Vojtěch vykonal zázrak, a když roku 997 zemřel mučednickou smrtí a dva roky poté byl prohlášen svatým, postavili vedle studánky kapli k jeho počtě. Kámen, na němž při modlitbě stál, a do nějž se otiskly obrysy biskupových nohou, vložili pod oltář.